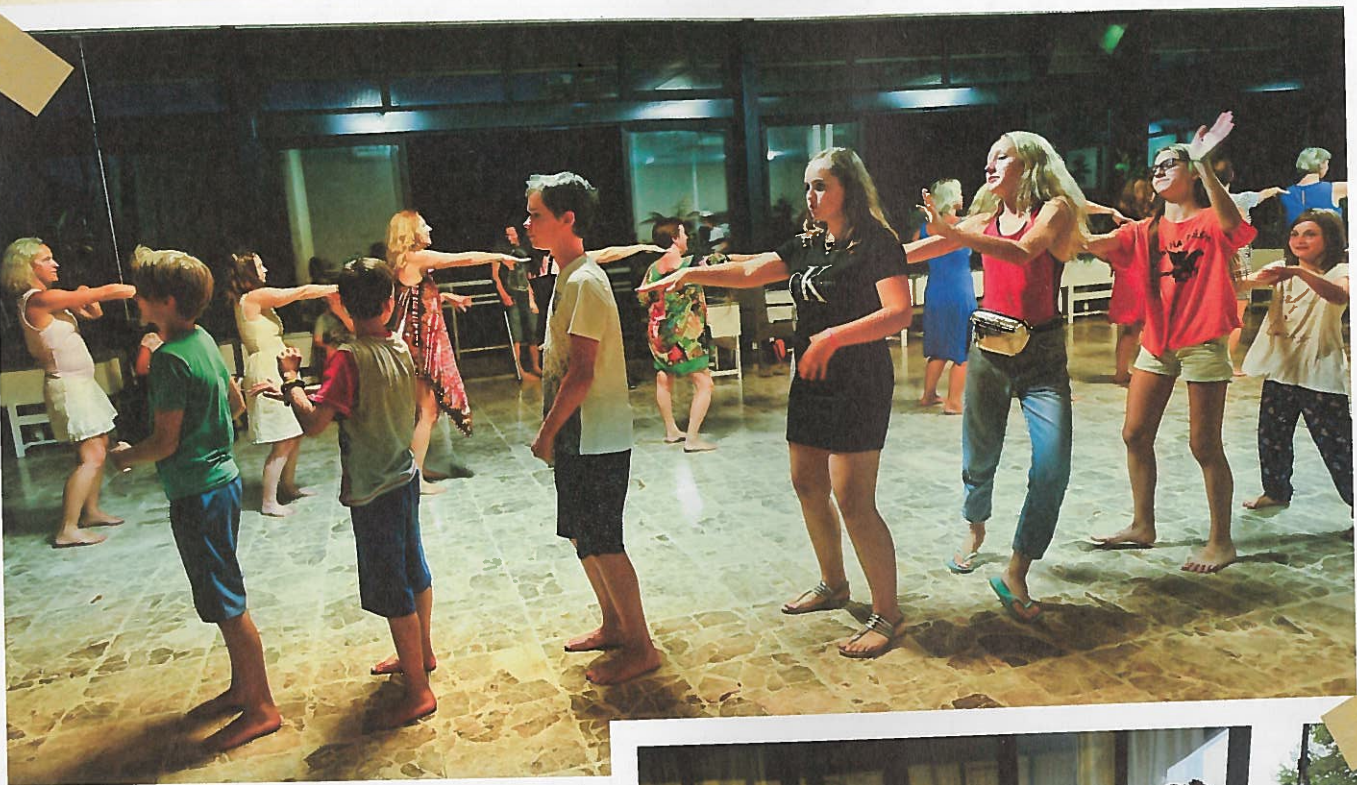

Nevěř nikomu nad třicet! / Kateřina Jonášová

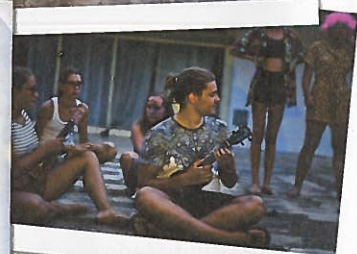

Nechci se zamýšlet nad tím, jak to mají teenageři těžké se svými rodiči, kteří vůbec nic nechápou, jen sekýrují, srovnávají se spolužáky nebo – a to je nejhorší – sami se sebou, ptají se pořád na to samé (maturita, antikoncepce, holky/kluky, drogy, alkohol, peníze), netuší, co je pro ty citlivé mladé duše důležité, že prožívají nejzásadnější období života a že toho musí tolik zvládat. Ani nechci radit rodičům, jak na ně, na ty náladové, protivné, nemluvné bytosti s mobilem přilepeným k dlani a se sluchátky v uších, kterým se ale nikdy nedovoláte, když to potřebujete. Je to zkrátka tak a nikdo s tím nic neudělá, je to totiž přirozené a je to v pořádku. V teenagerovském věku se naše děti promění, jejich osobnost se formuje, jejich mozek a jejich zodpovědnost zakalují hormony a celá bytost křičí: pryč od mámy a táty. Chci vám nabídnout jiný pohled na ty úžasné tvory z planety Teens očima člověka, který s nimi má možnost občas nezávisle pobýt a tvořit. To je totiž platforma, která mi v komunikaci s nimi nejlépe funguje – tvorba a svoboda. Přicházím do skupiny mladých lidí, s nimiž mám v daný čas pracovat, a jsem jako Alenka v říši divů. Kochám se. Snažím se opravdu uvidět každého a každou z těch mladých lidí, kteří jsou v různých stavech. Někdo rebeluje, někdo se chce zavděčit, někdo mi jde po krku, někdo mě ignoruje, někdo je ve svém světě, jiný v mlžném oparu zamilovanosti. V první chvíli pomáhá punkové nastavení – budeme si tykat, rozhodně vás nechci nic učit, chci vám

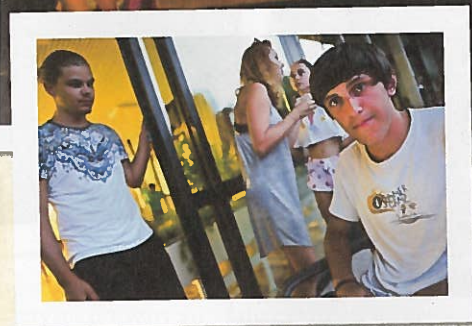
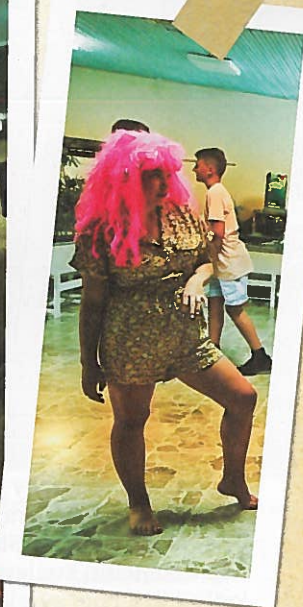

PROGRAM

1. Holčičí choreografie
2. Žonglování - míčky - pojky
3. Ukulele - Jožin z bažin
4. Ukulele - Srovnání
5. Film
6. Poděkování
7. Disco

nabídnout sebe a to, co jsem se naučila já. Třeba vám bude i užito, třeba vás to bude teavit. Výhodou je i moje kreativní povolání, teenagerky potřebují svobodnou tvorbu a tak málo prostoru k ní mají, že jí v sobě často potlačují, nevěří, že by jí byli schopni, a cítí se svázáni perfekcionistickými požadavky školy a rodičů. Já s nimi sdílím své výhry i prohry, svoje diletantství, svou radost z odporu proti čemukoli zajetému. A oni pomalu se otvírají. Když je alespoň půlka skupiny napojená, zkusím z nich udělat tým. Každá mladá generace potřebuje nejen individuální pubertu, ale i tu kolektivní – alespoň malou revoluci. A já jim tuhle zákonitost otevírám a ptám se jich na to, co chtějí na stávajícím společenském řádu změnit? Co potřebují? A tato otázka je spojuje. Cítí, že po nich chci něco velkého, rozhodně něco většího než jedničku na výzvu. A oni jsou schopni se kvůli tomu, co je individuálně přesahuje, velmi rychle dostat do své síly. Když jsou teenageri ve své síle, neznám nic hezčího. Jsou jako médium, které spojuje minulost a budoucnost, jako membrána mezi světy. A tak k nim přistupuju jako k pokladu. Pokladu, který v sobě má čistotu, odpor, naivitu, černobílé vidění, ignoranci, citovost, aroganci, to všechno ale velmi intenzivní. My dospělci už jsme zapomněli, jak hluboké a zásadní pro náš další život naše teenagerovské prožívání bylo. A v té naší každodennosti ani nemáme šanci se k tomu vrátit. Zkuste se někdy podívat na mlaďochy jinýma očima. Třeba něco z toho, co tu píšu, také uvidíte. A podpořte.

Foto Michaela Neumannová

Kateřina Jonášová, dramaturgyně a publicistka, čas od času vede workshopy tvůrčího psaní pro teenagery, v rámci dovolené na Rabu má na starosti program pro teenagery.

**Básničky
teenagerky Fany
Bendové, které
vznikly na Rabu**

Voda (haiku)

Moře i voda
modré jsou jak obloha
s krásou boha.

První noc na Rabu

Co dělo se to za dveřmi prosklenými?
Setkání naše, s lidmi neobvyklými.

Tolik lidí, tolik tvářů,
zhruba tolik, kolik dní je v září.

Všichni, co přišli, na kachličky si sedli
a různé řeči mezi sebou vedli.

Co společného mají, a co je zase jiné,
hlasy se nám pletly jako révy vinné.

Pak všechno ustalo a my šli spát,
už jenom dobrou noc v duchu všem přát.